

ΟΙ ΠΙΟ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΑΓΓΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο Μίλτων και οι σίχτοι της άγνωστης Ιταλίδος. Πώς δημι- ευρήθηκε ο «Απωλεσθείς Παραδεισος». «Στουάρτ ε Περιπλ- νομενος» και τα ταξείδια του. Η περιφημες έσπερίδες του. Το πιο έξωφρενικό σπίτι του κόσμου. Ο πρίγκιψ της τρέλ- λας! Οι έξωφρενισμοί του συ γραφέως Στέρν, κτλ. κτλ.

Ν οί Άγγλοι γενικά, ως λαός, είναι ο πιο ιδιόρρυθμος του κόσμου, ανάμεσα στους Άγγλους πάλιν οι πιο παράξενοι, οι πιο εκκεντροί, είναι οι καλλιτέχναι και οι συγγραφείς. Γιό τις εκκεντροκότητες των θα μπορούσε κανείς να γράψη τόμους δόξολησους. Προς το παρόν όμως άς άρκεσθούμ οι άναγνώσται μας σι μια...σελίδα!

Ληγοϋνται, λοιπόν, για τον Μίλτων, τον περίφημο ποιητή του «Απολεσθέντος Παραδεισους», πως όταν ήταν μαθητής στο Κάμπτριζ άποκουμήθηκε μία μέρα πάνω στα μαρμαρένια σκαλοπάτια της πόρτας του σχολείου, μία νεαρή Ιταλίδα πέρασε, τον ειδη και χάραξε άνα...σελίδα!

Την ώρα που κοιμότανε ξε σ' ένα κομμάτι χαρτί τους χαριτωμένους αυτούς σίχτους του Ιταλιού ποιητού Γκουαρινί :

«Μάτια, γήινα άστρα, κλειόμενα άν με σκοτώνετε, αιτίες τών πόνων μου, τί θα γίνη, όταν άνοιζετε ;»

Χάραξε τόν χαρτιά του σίχτους αυτούς ή Ιταλίδα ν' έπειτα τό έβαλε σιγά - σιγά στό χέρι του νεου. Ο Μίλτων, έντομηταξού, ξύπνηος, ειδη την Ιταλίδα, που γανόταν σέ μία στροφή του δρόμου, διάβασε τούς σίχτους της και κρυολικτικώς τρελλάθηκε από τη στιγμή εκείνη. Τόν έπιασε ένας άκατανίκητος πόθος νά πάη στην Ιταλία. Στη φαντασία του, τή ζωση και τριεφερή, ζωγραφίστηκε για πάντα από τη στιγμή εκείνη ή άερινη σιλουέττα, ή δνειρωδής και γοητευτική, τής νεαρής Ιταλίδας... Και μόλις τελείωσε τό Γυμνάσιο, έφυγε για την Ιταλία. Έκει δέν συνήνησε, βέβαια, τό Ινδαλιμά του, αλλά ένεπνευσήτο τό άθάνατο έπος του, τόν «Χαμένο Παραδεισος».

Ο Άμεντι Στουαρτ, Άγγλος ζωγράφος, που έζησε κατά τά τέλη του 18ου αιώνος, ήταν περίφημος, ιδίως για τις περιηγήσεις του. Έταξείδους διαρκώς, τόσο, που είχε έπονομασθή «Στουαρτ ο Περιπλανώμενος». Είχε περιηγήσει την Ιαπωνία, τό Περου, τό Νησιό τό Ειρηνικό, τά πιο μακρινά και τά πιο άπρόσιτα, εκείνη την εποχή, μόνη του κόσμου, πάντα πεδός, όπως ισχυρόταν, χωρίς νά μεταχειρισθή όπτε άλογο, όπτε άμάξι. Ήταν ντυμένος πάντοτε με ένα περιεργότατο άρμενικό φρόεμα και βαστούσε αιώνιως στό χέρι του ένα λεικό μπαστούνη. Όταν γέγρασε και δέν μπορούσε πειά νά ταξιδεύη, έγκραταστάθηκε στό Λονδίνο, όπου άρχισε νά δίνη μεγαλοπρεπείς χορούς. Μά και οι χοροί αυτοί είχαν τις ιδιορρυθμίες τους. Όταν τó γλέντι βρισκόταν στό χορόφωμά του, έξαφνα ο γέρο Στουαρτ άνέβαινε σέ μία πολυθρόνα κ' έκφωνούσε ένα...έκκλησιαστικό κήρυγμα. Και όταν βουρότανε ή νύσταξε, έβαζε την άρχήστουα και έπαιζε ένα πένθυμο έμβατήριο. Αυτό ήταν σημείο ότι οι προσκεκλημένοι έπρεπε νά τού δίνουν... Και πραγματικά, ή σάλλες του-μεγάρου του άδειάζαν μονομιάς...

Ο Τζάκ Γουίδερ, σύγχρονος του Στουαρτ, διάσημος Άγγλος αρχιτέκτων, άφού έγινε πάμπλουτος από διάφορες οικοδομικές επιχειρήσεις, έπήγε στό Παλέριο της Ιταλίας κ' έκτισε εκεί την πιο έξωφρενική κατοικία του κόσμου.

Και για νά εινε και ο ίδιος πιο συμφωνος με τις τρέλλες του, άλλαξε όνομα και έπωνομάστηκε πρίγκηψ της Τρέλλας!

—Μόλις πατήσετε τό πόδι σας— διηγείται κάποιος σχετικώς — στό κτήμα του, νοιώθετε άμέως ότι βρισκόσαστε στό βασίλειο της τρέλλας. Ο Γουίδερ ξόδεψε έκατομμύρια για νά κάνη εκεί τούς μεγαλείτερους έξωφρενισμούς. Όλα μέσα στό μεγάλο του εινε άντίθετα προς τη λογική. Κόηνες δίχως νερό, άγάλματα δίχως κεφάλι, αλλές δίχως έξοδο, λεωφόροι που τελει-

ώνουν με ύπόγειες δεινδροστοιχίες, οίκηματα σχήματος ήμικυκλικού, που διασταυρώνονται, που κρύβει τό ένα τό άλλο και που άλληλοδιακόπνεται, χωρίς νά παρουσιάζουν καμιά άρχιτεκτονική άρμονία ή καμιά λογική στη διάταξί τους. Μεγάλα δένδρα, φυτεμένα πάνω στις στέγες, που μαραινόνται, γιατί τούς λείπει τό χώμα για νά τραφοϋν. Έδώ ένα οίκημα γεμάτο άγγεια, πάρα πέρα ένα άλλο γεμάτο από πέτρινους μαιμόυδες. Άλλου ένας όμιλος από πέτρινους έλέφαντες, που παίζουσε φλιόντο. Μακρότερα ένας Ιπποπόταμος με μία κιάρα στό χέρι. Πιο πέρα ένα άγάλμα του Άχιλλέως και τής μητέρας του, τής θεάς Θέτιδος, που παίζου χαρτιά μ' έναν...Άρλεκίνο. Παντού, τέλος, βλέπετε μία άτέλειωτη σειρά από άγάλματα, που παριστάνουν άγνωστα τέρατα, άκέφαλα ή με τρία κεφάλια, χίμαρες και Έρινύες, τέρατα, παρόμοια τών όποιον βλέπουμε μόνο στους έφιάλτες μας. Μά και τό έσοφρενικό του μεγάλο του πρίγκηπος της Τρέλλας δέν εινε λιγώτερο έξωφρενικό : καρέκλες και πολυθρόνες με άνια πόδια, στις όποιες μόλις καθόταν κανείς έπεφτε κάτω, σκαμνιά, τό κάθισμα τών όποιον ήταν γεμάτο με σουβλερά καρφιά, δομάτια, όπου δέν έβλεπε παρά μόνο μία κάδρα δίχως εικόνας ή κεφάλια αγάλματων σωριασμένα τό ένα άπάνω στό άλλο. Τέλος τό έξωφρενικό αυτό μεγάλο, τό έξωφρενικότερο άσφαλός του κόσμου, περιείχε μία τεράστια αιώσου κικλικη, σχήματος Ιπποδρομιου, τό πάτωμα τής όποιας ήταν χαμομένο από τεράστια τετραγόνα, που παρίσταναν ένα πελώριο σκάκι.

Τό περίεργο ήταν ότι ο πρίγκηψ της Τρέλλας τά εύρισσε όλ' αυτά τριεργά κοινά και συνηθισμένα και θερμοπαραλόουσε πάντα τούς επισκέπτες του νά τού πούν καμιά ιδέα κάπως ιδιόρρυθμη, που νά μνη έπληξε κίνδυνος νά την είχαν σκεφθή...χιλιάδες ανθρώπων πριν, για νά την πραγματοποιήση...

Περίφημος για τούς έξωφρενισμούς του ήταν και ο διάσημος Άγγλος σατυρικός συγγραφέας Στέρν.

«Καλέ μου Στέρν, γράφει ένας Γάλλος μυθιστοριογράφος, που τόν γνώρισε, τόσο επιτηδευμένα και τόσο άληθινά, τόσο ψεύτικα, τόσο λεπτά, και τόσο χυδαία, λογοκλόπε και προτότυπα, φιλήδονο και αισθηματικέ, και μόνο τό πρόσωπό σου θα μπορούσε νά εινε ένα θιαμιάσο έμβλημα τής εκκεντροκότητος ! Τά λοζά και Κινέζικα αυτά μάτια, τά δασύτατα φρυδιά, που ξεπετιόνται σαν τού Μερφιστοφελή, τό σαρκαστικό στόμα σου, τό πανήγυλο σώμα σου, τό φασατικό και σκελετωδες και πού θα λυγίση, λές, σαν τό σκινόνο στό φρόσμα του άνέμου, όλ' αυτά δέν εινε ό,τι πιο παράξενο, ό,τι πιο ιδιόρρυθμο μπορεί νά ύπάρξη ; Μά και τά καμωμάτα σου, πόσο τρελλά, πόσο εκκεντροικά εινε, πόσο συμφωνα με τό σώμα, με τά μάτια σου, με τό πρόσωπό σου !»

Μιά μέρα, που βρισκότανε ο Στέρν στό Παρίσι, πήγε σ' ένα κατάστημα για ν' αγοράση γάντια. Έξαφνα, ενώ ή υπάλληλος ήσυχου του προβάριζε τό ένα γάντι, ο Στέρν, με τό άλλο του χέρι, τό έλευθερο, άπαξε τό χέρι τής υπάλληλου και με ύφος άνήσυχο άρχισε νά μετρά τούς σφηνμούς της. Και καθώς έκείνη τόν κτύπησε ευθρόντητη, ο Στέρν τής ειπε ψυχρότατα: —Μου φάνηκε πως οι παλιού σας εινε γρήγοροι και θέλησα νά βεβαιώθω γι' αυτό!

Μιά άλλη μέρα, στό Παρίσι πάλι, ενώ διέσχισε τη «Νέα Γέφυρα» («Πον - Νεφ»), σταματούσε τούς διαβάτες και τούς έλεγε νά γονατίσουν μπροστά στό άγάλμα του Έορίκου 4ου!

Ο Στέρν αγαπούσε φοβερά νά ψυχολογη, νά μελετά τά αισθηματικά τών γυναικών. Συχνά πήγαινε στους σταθμούς του Λονδίνου, από τούς όποιους ξεκινούσαν διάφορα λεωφορεία, και όταν έβλεπε ότι γέμυζαν από γυναικες, τότε άνέβαινε και αυτός. Κατά τη διάρκεια του ταξείδιου, που βαστούσε ώρες δόξληρες, έπαινε με τις συνταξιδιώτισές του κουβέντα, βστερα έ-

Ο μέγας ποιητής Μίλτων

ΕΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΡΙΧΑΡΔΟΥ Ο' ΜΟΝΡΟΥ

ΣΑΜΟΥΕΛ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ο μέγας Σάμουελ, τής 32ας Λεωφόρου, ένα πραγματικό καλάτι, του οποίου η μεγάλη πόρτα έμοιαζε με θριαμβευτική άρδα, ήταν ολόκληρο βυθισμένο στο κένθος. Ο μεγαλοταπεινός Σάμουελ είχε πεθάνει ξαμνικά από κερανοβόλο εργαζαλική συμφορά.

Στο χωριό ο επιστάτης του μεγάρου, με μανήρη λιθρέα, στεκότανε όρθιος μπρός σ' ένα τραπέζι, στο οποίο ήταν ανοιγμένο ένα μεγάλο βιβλίο. Στο βιβλίο αυτό έγραφαν τα όνοματά τους όσοι πήγαιναν να υποβάλουν τα συλλυπητήριά τους. Στο βιβλίο αυτό είχαν γράψει κόλλας τα όνοματά τους οι πλουσιότεροι τραπέζιες τής Νέας Υόρκης, βουλευτάι, γεροισαστάι, στρατηγού, λαός ολόκληρος τέλος επισρημοτήτων, που είχαν να υποβάλουν τα συλλυπητήριά τους στην έριμη χήρα του μίστερ Σάμουελ και στο γιό του 'Αρθούρο, ο οποίος με το επιχειρηματικό πνεύμα του και την τόλμη, του, τόσο βοήθησε τον πατέρα του να ήρθε σ' μεγάλη περιουσία τον τραπέζιζο Όζο «Σάμουελ και Υίος».

Απάνω στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα, που μόλις τη φώτιζαν τα δύο κεριά του φερέτρου, γιατί τα παραθυρόφυλλα ήταν κλεισμένα, ή χήρα, τσακισμένη από τη λύπη, προσειχότανε δίπλα στο νεκρό, που ήταν άκωχη στο κρεβάτι του. Σ' ένα γραμείο δίπλα καθόταν 'Αρθούρος Σάμουελ και περιμεινόντας να τοποθετήη ο νεκρός στο φερέτρο, διάβαζε διάφορα γράμματα και ταξινομούσε διάφορες σημειώσεις.

Και τότε, μέσα στην πένθημη έκεινη σιγή, που την ταραζάνε μόνο το τριζύμι των κεριών τότε - τότε και των χαρτιών που έσταλάζανε και πετούσε ο 'Αρθούρος, ή χήρα βυθίστηκε σ' συλλογισμούς, αναπολώντας το παρελθόν. Με δέκα χιλιάδες φράγκα μόνο άρχισε το οικονομικό στάδιό του ο μακαρίτης ο άνδρας τής. Μά είχε πεοίθη στο μέλλον του. Μ' αυτές τις δέκα χιλιάδες άγούρασε στην άρχη ένα βατοράκι για τις ακροσχηματισμένες του ποταμού Χούδσον. Ύστερα, λίγο - λίγο, με την οικονομία του, άποχτησε ολόκληρο στολίσιο ποταμοπλοίων και έγινε μέτοχος μιάς μεγάλης αεροπλοΐας εταιρείας. Κατόπιν ανακατεύθηκε στο Χρηματιστήριο. Κι' από τότε άρχισε πεινά να σωφεινέ διλλάρα έπι δολλαρίων. Τί χρηματιστηριακά κόλλα! Τί τοιμηροί ύπολογισμοί, που πάντα όμως έστεφεν ή έπαυχία!... Κανείς δέν ήξερε καλύτερα από το Σάμουελ να εκμεταλλευθή το άνεβασμα και το κατέβασμα των διαφόρων μετοχών! Άγούραζε όσα είδη επούκειτο να ήσπερμηθούσαν και κατούθωνε πάντοτε να τα πουλάη στην καλύτερη τιμή. Άπεροφώσε ολόκληρες περιουσίες. Οι αντίπαλοί του οίκου καταστρεφόντουσαν από τους ύπολογισμούς του κι' αυτός άνεβαινε πάντα. Η Τράπεζά του είχε θεμελιωθή πάνω σ' έξιπαι άλλων Τραπεζών και κάθε μέρα γινότανε πλουσιότερος, ισχυρότερος, φοβερός, άκαταγώνιστος.

Κι' όμως, παρ' όλη την κολοσιαία αυτή περιουσία, παρ' όλους τους δαιμονιώδεις κερδοσκοπικούς ύπολογισμούς, ο τραπέζιτης Σάμουελ διετήρησε πάντοτε κάποια τρυφερότητα, κάποιο ρομαντισμό, κάποια αίσθηματιζότητα, που ο γιός του 'Αρθούρος την χαρακτήριζε ως άδυναμία. Και μέσα σ' ένα κοντί, που τότε πάντα φιλιαιμένο στο γραμείο του ο γέρο - Σάμουελ, είχε κλεισμένες, με θεσηκεναιική εύλάβεια, τις πρώτες δέκα χιλιάδες φράγκα, με τις οποίες είχε άρχισι το στάδιό του και τις επιχειρήσεις του. Αυτό το κοντί το είχε σάν φυλαχτό. Ήταν το γουρι του, που του έφευγε τον πλούτο και την εύτυχία και παρ' ο γέρο - Σάμουελ δέν έκλεινε καμιά επιχειρήσι, χωρίς να ρίξη ένα τρυφερό βλέμμα, χωρίς να προσανήση, τρόπον τινά, στο κοντί με τις δέκα πρώτες του χιλιάδες.

Μά ο 'Αρθούρος έθεωρούσε ως άδυναμία την εύλάβεια αυτή του γέρον

όγαζε από την τσέπη του τα χειρόγραφα του έργου που έγραφε εκείνο τον καιρό και τους διάβαζε τα πιο χαρακτηριστικά μέρη του, τα πιο παθητικά, τα πιο κομικά, τα πιο περιέργα, προσπαθώντας να μαντήρη τί έντύπωση θα τους προσένοιθαν. Άν ήταν καλή, άφηνε τα μέρη όπως ήσαν, άν όμως δέν ήταν καλή, τότε τ' άλλαζε και ξανάκανε το περιαιμα. Μιά μέρα κάποιος παπουτσία άγρησε πολύ να πάη στον Στέρον ένα ζευγάρι παπουτσία, που τουχε στείλει για επιδιόρθωσι. Ο Στέρον τον πλήρωσε, ύστερα όμως τον έκλεισε στον κήπο του πσιπού του και, μολονότι ήταν χειμώνας κι' έκανε κρύο, τον άφησε εκεί μια ολόκληρη νύχτα, για να τον τιμωρήση για την καθυστέρησι.

Κάποτε άλλοτε ή υπηρέτηρία του πήγε στο χορό του χωριού. Φεύγοντας όμως λησμονών να κλείση την πόρτα του πσιπού. Όταν το είδε αυτό ο Στέρον, έστειλε κι' εφώνωξε από το χορό την υπηρέτηρία και την έβαλε να κλείση την πόρτα και ύστερα την άφησε να ξαναγυρίσει στο χορό...

και δέν μπορούσι να ζωνένη το ότι ή δέκα αυτές χιλιάδες έμεναν νεκρές, χωρίς να δύνουν εισόδημα.

Συγγνώμος με την μητέρα του, κι' ο 'Αρθούρος ήταν βυθισμένος σ' σκέψεις, ένα ταχτοποιούσε τις σημειώσεις και τα διάφορα χαρτιά του μακαρίτη πατέρα του. Τώρα που διαδεχόταν τον πατέρα του στη διεύθυνσι του Οίκου «Σάμουελ και Υίος», θα καθότανε αυτός στο θρόνο, γιατί ένα είδος οικονομικού βασιλείου ήταν κι' η Τράπεζα Σάμουελ. Ένας Σάμουελ μπορούσε να κινή ό,τι ήθελε στην Άμερικη.

—Βασιληάς! Είμαι βασιληάς! είτε μέσα τον ο νέος.

—Έκεινή τη στιγμή άκουσε τη φωνή τής μητέρας του :

—'Αρθούρε, δέν πρέπει να ξεχάσις να βάλης μέσα στο φερέτρο του πατέρα σου το κοντί με τις δέκα χιλιάδες φράγκα. Ξέρεις, αυτό εινε ένα από τους κριώτερος όρους τής διαθήρης του!

—Ναι, ναι, είτε άνόρηστα. Ήταν κι' αυτό μια από τις άστείες ιδέες του πατέρα μου.

—Παιδί μου, είνε ρητή θέλησι του, είτε επιληρτικιά ή μητέρα του, και πρέπει να συμμορφωθώμε.

Έκεινή τη στιγμή έφτασαν και οι άνθρωποι που θα τοποθετούσαν τον νεκρό μέσα στο φερέτρο.

—Έλα, φέρε το κοντί, 'Αρθούρε! είτε ή χήρα Σάμουελ, σκουπίζοντας τα δάκρυα, που πλημμύριζαν τα μάτια τής.

Ο 'Αρθούρος σηκόθηκε άναστηλώνοντας. Αυτό που άδκανε του φανόταν άνόητο. Αυτές ή δέκα χιλιάδες φράγκα, έδω και είσιου χρόνια τώρα, έμεναν άχρησιμοποίητες, νεκρές. Άν άχρησιμοποιούντο, θα είχαν γίνει τώρα εκατό χιλιάδες τουλάχιστον! Στο έξης θάμεναν στη γη, θαμνές, διλλά σ' ένα πτώμα, που δέν μπορούσε να έλθει σ' άποψη.

—'Αρθούρε! είτε ή χήρα Σάμουελ, σκουπίζοντας τα δάκρυα, που πλημμύριζαν τα μάτια τής. Ο 'Αρθούρος σηκόθηκε άναστηλώνοντας. Αυτό που άδκανε του φανόταν άνόητο. Αυτές ή δέκα χιλιάδες φράγκα, έδω και είσιου χρόνια τώρα, έμεναν άχρησιμοποίητες, νεκρές. Άν άχρησιμοποιούντο, θα είχαν γίνει τώρα εκατό χιλιάδες τουλάχιστον! Στο έξης θάμεναν στη γη, θαμνές, διλλά σ' ένα πτώμα, που δέν μπορούσε να έλθει σ' άποψη.

—'Αρθούρε! είτε ή χήρα Σάμουελ, που με το βλέμμα τής παρακολούθουσε τον ψυχικό άγωνα του γιού τής, είτε με φωνή άσθηρη και σταθερή :

—'Ελα, 'Αρθούρε, πρέπει να εκληρωώσουμε την τελευταία θέλησι του πατέρα σου!...

Δέν χωρούσε πειά συζήτησι. Ο νέος πήρε το κοντί από τη βελούδινη βίασι του, όπου ήταν τοποθετημένο τόσα χρόνια τώρα, και το έβαλε στα πόδια του νεκρού.

—'Ετσι! είτε μόνο ή χήρα.

Κι' ύστερα επρόσθεσε :

—Τώρα πάω να ντυθώ για την κηδεία...

Έκλειστηκε στο δωμάτιό τής και οι άνθρωποι του φερετροποιείου έτοιμαζόντουσαν να τοποθετήσουν το νεκρό μέσα στο φερέτρο.

—Περιμεινάτε μια στιγμή! είτε ο 'Αρθούρος. Περιμεινάτε!

—Ο κύριος επιθυμεί να ιδη για τελευταία φορά τον πατέρα του ;

—'Ακριβώς, θέλω να τον άποχαιρετήσω!...

Οι άνθρωποι του φερετροποιείου, συνθησιμένοι να σέβονται αυτού του είδους τις θελήσεις των συγγενών των νεκρών, άπομακρύνθησαν από το φερέτρο, ενώ ο 'Αρθούρος έμυθώριζε :

—Μά όχι! Θάταν στ' αληθινά άνοησι!

Άνοιξε γρήγορα το κοντί, έπηρε τα χριματια που ήσαν μέσα και τα εκλειδωσε στο γραμείο του. Ύστερα, μια ιδέα του ήθε εφώνωξε από το κεφάλι. Έκλήθησι προςά στο γραμείο, έκοψε ένα φύλλο από το καρνέ των τσεκ με την επικεφαλίδα του Οίκου Σάμουελ κι' έγραψε :

ΣΑΜΟΥΕΛ ΚΑΙ ΥΙΟΣ Νέα Υόρκη, 4 Δεκεμβρίου 1930

Πληρώσατε, παρακαλώ, τώ κομιστή το ποσό των δέκα χιλιάδων φράγκων.

Άρθούρος Σάμουελ

—'Ετσι, σκέφτηκε, ο καυμένος ο μπαμπάς θα πάη εύχαριστήμενος στον άλλο κόσμο. Ξέρει καλύτερ' από κάθε άλλον, πώς αυτό το τσεκ είνε το ίδιο σάν νάμα μετρητά χριματια...

Μ' αυτό τον τρόπο καθυστάχασε τη συνειδήσι του, συμβιβάζοντας το σμαρμένο του με την τελευταία θέλησι του πατέρα του. Έβαλε το τσεκ αυτό μέσα στο κοντί κι' ύστερα, γυρίζοντας προς τους άνθρωπους του φερετροποιείου, είτε :

—Έτελείωσα, κύριοι! Μπορείτε τώρα να κάμετε τη δουλειά σας!...

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Ο' ΜΟΝΡΟΥ

Διάβαζε διάφορα γράμματα και ταχτοποιούσε τις σημειώσεις